

ворилъ Левашевъ.

— „Каквато и да е; а не можемъ ли да мѣримъ и малко ряпа?“

— Левашевъ пратилъ войника Арката да поиска отъ близнитѣ тамъ козаци. Аркатовъ изъ русското дворянство, той, слѣдъ малко време, нашълъ и донелъ обичливата на господаря Петъръ му казалъ: „спасибо, братъ“.

Монарха испилъ чаша воцка и закусилъ ряпа; той хвалилъ бързостта на войника. Левашевъ като искалъ да употреби туй обстоятелство въ своя служба на Арката, казалъ на господаря, че тозъ войникъ е единъ отъ най-точнитѣ и най-способнитѣ.

— „Отодавна ли служи?“ попиталъ монарха. Слѣдъ като узналъ, че службата му не е повече отъ една година, казалъ:

— „Възможно е да го направимъ капитанъ, но съ туй ще наскърбимъ мнозина други, които по-стари отъ него въ службата. Както и да е, слѣдъ като са замине малко време, напомнете ми“.

* * *

Единъ младъ княжеский синъ, на шестнадесетъ годишенъ възрастъ, споредъ закона, започеналъ служба си като постъпилъ войникъ въ гвардията. Красавицата и живота му лице, а освѣтенъ туй и знатенъ неговъ родъ, привлекли вниманието и благоволеніето на императрицата; тя молила монарха да му даде чина сержантъ.

— „Сержантъ?“ отговорилъ монарха, „ти знаешъ ли важността на сержантитѣ? Въ такъвъ случай е за съжаление, защото ще бѣде всѣкога наказаніе за изпълнението на длъжности, които той още не знае и не разумѣва.“